

Twée gedichten

60

PIETER DE LAAT

De kamer van de vorige dag

Waar is het om begonnen,
het is begonnen om het begin,
daar is het om begonnen

de frisse moed de confrontatie
aan te gaan met de pure wind van voren,
de dope van de ervaring van boeken van winst,
de eerste steen die je hakte uit vormeloze bergen niks,

je vindt het niet leuk om te beginnen
in de kamer van de vorige dag,

kasten dragen ordners van jaren
waarin is voorzien en muren de vergezichten
die je allang hebt verkend, met 'n klik stromen
berichten over druk betreden paden binnen,

van nog niet geboend kersenhout
kijken kringen jou aan,

met bergen speelgoed voor ogen
waar je als kind verveeld naar keek
veeg je met een hand een baan over het blad

want je wou spelen -

Dit is een gedicht en tegelijk ook geen,
de wind die de weg oversteekt,

het strooien van slagschaduw
op zonbeschenen stadsgazons,

de notie van afbladderende bomen,
de kefslagjes water in zon,

het wanhoop ziften uit wakker zijn,
de schrijfsels op verzonnen deuren,

de buitenbandse proporties binnenzucht,
de liefde, die aan poten knaagt,

de vaste grond onder ordeloze voeten,
het dwalen door giftig moerassenland,

het kind van vlak achter dat verdween,
het gezichtsveld na een hoek omslaan,

de bodem uit stromen en bijna verdrinken,
de glimlach slijt op een jas van levenslang,

de zalm die rivieren opzweemt vanuit zee,
de wenk die een wig in weten slaat -